

TBILISI – deel 3

Zenuwen beheersen is een kunst, zeker voor een judoka die de tatami opkomt. Voor ons telt dat niet, wij staan er naast. Tijdens het morgenmaal kan je al voelen dat het een speciale dag wordt. De avond ervoor vernamen we dat er maar twintig van de vierentwintig judoka's ingeschreven stonden. Zouden er nog afvallen? Gewicht speelt een grote rol, Ilse moest op een maand tijd van 59 kg naar 52 kg, voor haar een haalbare zaak, voor een weight watcher een utopie. In sommige landen, dus in Georgië hebben ze nog weegschalen uit de oude tijd, er zit een verschil op van 400 gr op de één, de andere staat juist. De vraag is welke ze nu gaan gebruiken, het veiligste is dus die laatste 400 gram eraf krijgen, maar dat is afzien, ik vraag het mij nog steeds af hoe Ilse nog op haar benen kan staan. Marijntje drinkt gewoon een tas koffie, iets anders blijft er toch niet in. Olivier, makker, denk er nu eens aan uw schoonmoeder op te bellen zoals je gewoonlijk doet met de melding dat de "weeg" goed verlopen is, zeker toen we vernamen dat er nog maar achttien kandidaten overbleven. Zou ze er nog bij zijn? Ik hoop dat ze haar gewicht haalt, zou ik eens niet bellen? Neen, ja, dan ben ik gerust. Oef, een sms'je met OK zegt genoeg.

Twee taxi's waren er besteld, de eerste was om negen uur ter plaatse, maar waar bleef de andere? Die stond er ook al, doch het was de maat van den bompa, een oudere man die in het hotel voor manusje van alles speelde. Een wrak was het (de auto wel te verstaan), maar het reed. Er hingen gordels in, maar met een knoop want een sluiting was niet te vinden en er was ook een sterretje in zijn voorruit, zeg maar ster, een exemplaar zo groot als een voetbal. Waar we allemaal gereden zijn, ik zou het niet weten, het begon al goed, we staken de brug over alhoewel ik 100% zeker was dat de sporthal aan de linkerkant lag. Geen probleem, we volgen het water, zien een verkeersbord rechts afslaan verboden. Wat staat dat er nu te doen, naar rechts en terug een brug over. We zitten op het tweede rijvak, oei, we moeten naar rechts, claxonneren en rechts afslaan, ze moeten maar stoppen. Tussen de buildings door - we zijn immers in het nieuwe gedeelte van Tbilisi - zijn we ineens ter plaatse. Heel veel volk is er niet, we kunnen dus rustig onze kaartjes kopen, 10 lari is goedkoop voor ons en we kunnen de plaatsen die we willen nog aanwijzen ook. De sporthal is nog maar enkele jaren vernieuwd en biedt plaats aan 9000 personen. De nationale basketbalploeg speelt er, er worden bokswedstrijden gehouden en soms treden er ook groepen op.

Tien uur, het wordt tijd dat ze open doen want de eerste kampen beginnen stipt. Ik heb al vermeld dat die mannen hun potje vlug overkookt en er wordt dus stevig op de ramen gebonkt, geroepen en getierd. Het wordt tijd, dat daar eens iets aan gedaan wordt, in Belgrado was het ook al van dat. Gelukkig heeft het woord stipt een andere betekenis in Georgië dan bij ons, ze waren nog niet begonnen. We hebben goede plaatsen en vermits we onze Ilse Heylen outfit aanhebben vallen we ook goed op.

Het zal niet gemakkelijk worden, Ilse heeft wegens haar kwetsuur geen punten kunnen sprokkelen en staat (in het nieuwe systeem) mee onderaan de lijst. Dit wil zeggen dat ze in de eerste kamp tegen een hogergeplaatste judoka moet uitkomen. De nummers één (de Russische), twee (La Rizza) en vier (de Duitse Kräh) zitten al zeker in haar reeks.

Vermits men op een bepaald ogenblik met zestien moet overblijven (daarna met acht, vier en twee) moeten er nog twee uitvallen. Ilse wordt gelukkig vrijgeloot en dit hadden wij niet meegerekend. Normaal moet je minimum tweemaal winnen om na verlies nog een herkansing te krijgen. Nog even wachten voor Ilse de tatami opkomt. We kijken hoe Julie Baeyens, een Waalse judoka in haar eerste kamp het onderspit moet delven. Bomboir en Flamand winnen hun eerste kamp, maar zullen later sneuvelen zonder medaille. Bomboir wordt wel knap zevende.

Het is aan Ilse. Ze moet het opnemen tegen de Duitse Mareen Kräh, toch geen blonde met een paardenstaart hé, want die heeft ze niet graag, neen ze heeft zwart haar, als het maar niet geveerd is, want na nog geen minuut zet Ilse een aanval in die spijtig genoeg mislukt, de Duitse profiteert hiervan om Ilse een wazari (tweede hoogste score) aan te smeren. We zien de bui al hangen (zoals in Cairo, waar ze ook achter kwam met dezelfde score en na vijf minuten was het daar afgelopen). Ze zal op karakter moeten terugvechten, want haar judo was niet al te best. Lange tijd geen wedstrijdervaring en blessures eisen hun tol. We mogen onze hoofden niet laten hangen, we blijven in Ilse geloven, al blijft het roepen ditmaal wat achterwege. Maar dan halfweg de kamp laat Ilse met een prachtige beenveeg

zien dat ze het nog kan, de Duitse vliegt omhoog om met een luide smak op haar rug neer te komen, een ippon zoals uit het boekje. Marijntje haalt haar schade in en vliegt recht, zwaaiend met haar vlag, haar vreugde uitschreeuwend. Dit lusten de Georgiërs wel en beginnen te applaudisseren, ik weet niet of het voor Ilse was of voor Marijntje, in elk geval krijgen we de zaal mee, dat kan hier nog leuk worden. De nodige sms'jes worden verzonden om het thuisfront op de hoogte te houden.

Tot onze verbazing komt Sundberg (Jaana voor de vrienden – zie Tampere en Rotterdam) als winnares uit de kamp tegen de Franse La Rizza, wij blij natuurlijk want de Franse (tweede op de wereldranking) is nu niet bepaald de gemakkelijkste. Ilse probeert wel, doch ze heeft het moeilijk. Na twee minuten komt ze dan ook achter met een yuko (vanaf nu de kleinste score), Ilse valt aan en Jaana krijgt een straf wegens passief vechten, doch in het nieuwe systeem levert dit geen punt op. Ilse moet risico's nemen, en dit resulteert in een yuko... voor Jaana. Bij de tweede straf die Sundberg oploopt krijgt Ilse een yuko (tweemaal een straf levert een yuko op), maar deze komt te laat. De vijf minuten zijn voorbij en vermits onze redenering, dat je tweemaal moet winnen om te mogen herkansen, nog in ons hoofd zit, is het tornooi afgelopen. Onbegrip op de banken, hoe is het mogelijk. Het zijn lappen, we hebben het steeds opgenomen voor Jaana en nu lapt ze ons zoiets, het is dan ook een Finse, misschien afkomstig uit Lapland, wie weet? We zullen dan maar sms'en om het slechte nieuws te melden. Afgelopen, gedaan, als antwoord krijgen we, amai, niet goed voor de moraal en is alles nu echt voorbij? Tot op het kleine schermje de boodschap van Kris Droog (als je die niet kent dan is dat een gat in uw cultuur) verschijnt: Sukkelaars, Ilse wordt doorverwezen wordt naar de herkansingen, van wie hij dat wist? Van Olivier natuurlijk. Ilse was inderdaad vrijgeloot en dit telde als eerste kamp, dit hadden we niet meegeteld. Oef, we moeten nog niet naar huis. We zullen dit maar melden, doch mijn belwaarde is op. Ik zal het nooit leren, in Finland was dit hetzelfde scenario, wat ik U nu ga besparen, maar daar haalden we wel brons!

De volgende in de rij wordt de Turkse Aynur Samat, geen onbekende voor Ilse, in Finland verloor zij hiervan in de eerste kamp, maar de Turkse bleef het goed doen zodat Ilse een herkansing kreeg met brons tot gevolg. Je kunt zien dat Ilse beter wordt, doch ze slaagt er niet in Samat te werpen, noch in een houdgreep te krijgen. Na vijf minuten is de kamp nog onbeslist. Verlengingen (slechts drie minuten i.p.v. vijf). Ilse houdt gemakkelijk stand, probeert tenminste iets te doen, de Turkse reageert bijna niet en na acht minuten is de stand nog gelijk. De scheidsrechters moeten dan maar beslissen. Eens zien of die Hollander (niet bepaald onze beste vriend – zie Cairo) nu wel voor Ilse is, ja hoor de drie witte vlaggetjes gaan unaniem de hoogte in. De kamp om het brons is een feit. Naast mij zit een Georgiër die me feliciteert, we gaan nog dikke vrienden worden. Het is nu twee uur wachten op de kamp voor brons en de finales.

Spijtig genoeg maken we ongeveer hetzelfde mee als in Portugal, het draagtasje van Jan is spoorloos. Documenten of geld zaten er niet in, doch wel zijn spuiten vermits hij diabeet is. Gelukkig kennen we Peter, de arts die steeds meereist met onze judoka's, hij geeft ons een voorschrift, zodat we straks de nodige medicijnen kunnen krijgen. Ondertussen worden we verwend, na de speeches van de prominenten krijgen we zwaarddansers te zien die begeleid worden op tromgeroffel. Een Georgisch jongenskoor in folkloristische klederdracht zingt het volkslied.

Georgië heeft zojuist een eerste bronzen medaille gehaald, ik feliciteer op mijn beurt mijn vriend. Eindelijk is het zover, de kamp om de bronzen medaille. De tegenstreefster is de Sloveense Petra Nareks, geen gemakkelijke, juist als een wekker, je draait ze op, laat ze los op de tatami en ze loopt vijf minuten af. Vorig jaar in Portugal tegen verloren, wat wegens de kwetsuur van Ilse normaal was. Ilse begint agressief, heel wat anders dan de vorige kampen, zo zien we het graag en al vlug komt ze voor met wazari. Petra is van haar melk en weet niet wat haar overkomt, een halve minuut later ligt ze in houdgreep, gelukkig deed de lijnrechter teken aan de scheidsrechter, want ze lag er al drie seconden voor hij dit aangaf. Hoe de houdgreep er uit zag is moeilijk te beschrijven, doch als er nog een plaatsje vrij is in de Kamasutra, wordt dit het volgend nummertje. We heffen ons "houden, houden" aan en moeten dit slechts 20 seconden volhouden, wat geen probleem is. Nareks beweegt niet meer, haar wekker staat stil. (volgende maal Duracell batterijen insteken zoals dat konijn zeker). We hebben brons. Mijne maat komt me feliciteren, het is daar normaal dat ze elkaar beginnen te kussen, ik hou het bij een knuffel, ja, een mens moet er wat voor over hebben als je brons haalt, nietwaar? Applaus ook op de banken van de Georgiërs, ze houden zelfs mee onze vlag vast. We zijn zo fier als een gieter wanneer onze Ilse stralend op het podium staat en de Belgische vlag de hoogte ingaat. Els Dom is ook aanwezig, trekt die goed op haar zus Leen zeg (daarom is het een tweeling zeker). Ze komt ons fototoestel halen om van wat dichterbij het podium te trekken. Het moet gezegd

worden, ze is zeker zo braaf als haar zus, samen hebben ze de plaats van Gella ingenomen en ze doen dat heel goed, houden zo. We wachten buiten op Ilse en Olivier, ons geduld wordt beloond, vlug wat foto's nemen, want de mensen van VRT hebben een afspraak gemaakt met de Georgische televisie.

We zullen maar op zoek gaan naar een taxi zeker, zoals in China is dit geen probleem, er rijden er genoeg. Jos en Jan zijn iets vroeger vertrokken, om de medicijnen te kopen wat hen bij de derde apotheek al lukte. Aan onze linkerkant zien we een enorm voetbalstadion opduiken. Een rare gewoonte is ook, telkens een chauffeur voorbij een kerk rijdt, dat hij een kruisteken maakt. We komen goed aan in ons hotel, waar Jos en Jan ons al opwachten.

Brons moet gevierd worden, de vorige dag hebben we in de uitgangsbuurt een kelder opgemerkt, dit scheen een restaurant te zijn. We zullen eens op verkenning gaan wat daar te beleven valt. Amaai, dat was daar geen krot, een gewelfd plafond in rode baksteen, de tafels mooi versierd. Er waren zelfs zitkussens waar je al liggend gebruik kon maken van een waterpijp. Jan wil een karaf waar hij twee glazen wijn uitkrijgt, begin er niet aan dit uit te leggen, de derde dienstster had het dan toch ongeveer begrepen, en bracht twee glazen wijn tegelijkertijd. We zullen de zalm eens proeven, overgoten met een heerlijk champignon sausje. Spijtig had Marijntje nog een rauw stukje, zijn staart zal nog een stukje uit de pan gelegen hebben, doch dit was het enige minpuntje. Als animatie werd er gezongen, piano gespeeld en er waren zelfs twee dansers die in Georgische klederdracht een zwaarddans uitvoerden, de vonken sprongen er af, letterlijk en figuurlijk. De danseres die ze bij hadden mocht er ook wezen. De violist kreeg heel de zaal mee, ambiance verzekerd. Naast ons was er een feestje aan de gang, niet te beschrijven wat daar allemaal op de tafels stond, vleesbrochettes met in het midden een vuurtje, groenten in overvloed en niet te vergeten, drank. Bier vinden ze minderwaardig, wijn en sterke drank gaat er goed binnen. Af en toe eten ze een beetje, maar drinken, zuipen ja, je houdt het niet voor mogelijk. Om de tien minuten staan ze recht, heffen het glas, drinken dit in één teug uit, nemen hun glas wijn, drinken dit ook ineens uit en zo ging dit maar door, twee uur aan een stuk. Nu versta ik wat de Pierre bedoelde met als je hun gast bent, laten ze je meer drinken dan goed voor je is.

Wat er ook nog moge gebeuren, onze reis kan niet meer stuk. Alvorens te gaan slapen praten we nog wat na in het hotel. We vragen nog wat te drinken en den bompa komt af met een grote karaf Georgische witte wijn, iets anders was er niet te verkrijgen. Zenuwen zijn niet meer te bespeuren en we genieten nog wat verder van deze prachtige dag. Slaapwel.